

“* আত্মিকতাৰ সহজ বিধি – সন্তুষ্টতা *”

আজি বাপদাদাই চতুৰ্দ্দিশৰ দূৰৈত থাকিও সমীপত থকা সকলো সন্তানৰ সন্তুষ্টতা বা আত্মিকতা আৰু প্ৰফুল্লতাৰ হাঁহি চাই আছিল। সন্তুষ্টতা হৈছে আত্মিকতাৰ সহজ বিধি, প্ৰফুল্লতা ইয়াৰ সহজ সিদ্ধি। যাৰ ওচৰত সন্তুষ্টতা আছে তেওঁক সদায় প্ৰসন্ন স্বৰূপত নিশ্চয় দেখা যাব। সন্তুষ্টতা সৰ্ব প্ৰাপ্তি স্বৰূপ হয়। সন্তুষ্টতা সদায় প্ৰত্যেক বিশেষত্ব ধাৰণ কৰাৰ সহজ সাধন হয়। সন্তুষ্টতাৰ খাজনাই সকলো খাজনাক স্বতঃ নিজৰ ফালে আকৰ্ষিত কৰে। সন্তুষ্টতা হৈছে জ্ঞানৰ বিষয়টিৰ প্ৰত্যক্ষ প্ৰমাণ। সন্তুষ্টতাই বেফিকৰ (নিচিন্ত) বাদশ্বাহ কৰি তোলে। সদায় স্বমানৰ আসনত স্থিত হৈ থকাৰ সাধন হৈছে সন্তুষ্টতা। সন্তুষ্টতাই সহজে সৰ্বদা মহাদানী, বিশ্ব কল্যাণী, বৰদানী কৰি তোলে। সন্তুষ্টতাই হৃদৰ (সীমিত ভাৱৰ) ‘মোৰ’ ‘তোমাৰ’ এই চক্ৰৰ পৰা মুক্ত কৰাই স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী কৰি তোলে। সন্তুষ্টতাই সদায় নেতিবাচক সংকল্পৰ পৰা মুক্ত, একৰসৰ বিজয়ী আসনৰ অধিকাৰী কৰি তোলে। সদায় বাপদাদাৰ অন্তৰ আসনত অধিষ্ঠিত, সহজ স্মৃতিৰ তিলকধাৰী, বিশ্ব পৰিৱৰ্তনৰ সেৱাৰ মুকুটধাৰী, এই অধিকাৰৰ সম্পন্ন স্বৰূপত স্থিত কৰায়। সন্তুষ্টতা ব্ৰাহ্মণ জীৱনৰ জীৱদান হয়। ব্ৰাহ্মণ জীৱনৰ উন্নতিৰ সহজ সাধন হয়। নিজৰ প্ৰতি সন্তুষ্ট, পৰিবাৰৰ প্ৰতি সন্তুষ্ট আৰু পৰিবাৰ তেওঁলোকৰ প্ৰতি সন্তুষ্ট। যিকোনো পৰিস্থিতিত থাকিও, বায়ুমণ্ডল, প্ৰকল্পনৰ অস্থিৰ অৱস্থাতো সন্তুষ্ট। এনেকুৱা সন্তুষ্টতা স্বৰূপ, শ্ৰেষ্ঠ আত্মা বিজয়ী ৰত্নৰ চাৰ্টিফিকেটৰ (প্ৰমাণপত্ৰ) অধিকাৰী হয়। তিনিখন চাৰ্টিফিকেট ল’ব লাগিব:-

1) নিজে নিজৰ প্ৰতি সন্তুষ্টতা 2) পিতাৰ দ্বাৰা সদায় সন্তুষ্টতা 3) ব্ৰাহ্মণ পৰিবাৰৰ দ্বাৰা সন্তুষ্টতা

ইয়াৰ দ্বাৰা নিজৰ বৰ্তমান আৰু ভৱিষ্যত শ্ৰেষ্ঠ কৰি তুলিব পাৰা। এতিয়াও চাৰ্টিফিকেট লোৱাৰ সময় আছে। ল’ব পাৰা কিন্তু বেছি সময় নাই। এতিয়া পলম (late) হ’ল কিন্তু বহুত পলম (too late) হোৱা নাই। এতিয়াও সন্তুষ্টতাৰ বিশেষত্বৰে আগবাঢ়ি যাব পাৰা। এতিয়াও শেষত (লাষ্ট) আহি তীব্ৰ গতিত (ফাষ্ট) গৈ প্ৰথম (ফাৰ্ষ্ট) হোৱাৰ মাৰ্জন আছে। তেতিয়া শেষত আহিও প্ৰথম হৈ যাব। সেয়েহে আজি বাপদাদাই এই চাৰ্টিফিকেট পৰীক্ষা কৰি আছিল। নিজেও নিজক পৰীক্ষা কৰিব পাৰা। প্ৰফুল্লিত হোৱা নে প্ৰশ্লচিত হোৱা? ডবল বিদেশীসকল প্ৰফুল্লিত বা সন্তুষ্ট হোৱানে? প্ৰশ্ন যদি সমাপ্ত হৈ গ’ল তেন্তে প্ৰফুল্লিত হৈয়ে গ’লা। সন্তুষ্টতাৰ সময়েই হ’ল সংগমযুগ। সন্তুষ্টতাৰ জ্ঞান এতিয়া আছে। তাত এই সন্তুষ্ট, অসন্তুষ্টৰ জ্ঞানৰ পৰা দূৰৈত থাকিব। এতিয়া সংগমযুগৰেই এয়া (সন্তুষ্টতা) খাজনা হয়। সকলো সন্তুষ্ট আত্মা সকলোকে সন্তুষ্টতাৰ খাজনা দিওতা হোৱা। দাতাৰ সন্তান মাষ্টৰ দাতা হোৱা। ইমান জমা কৰিছা নহয়! ষ্টক (ভণ্ডাল) ভৰপূৰ কৰি দিলানে নে অলপ কম হৈ ৰল? যদি ষ্টক কম আছে তেন্তে বিশ্ব কল্যাণকাৰী হ’ব নোৱাৰিবা। কেৱল কল্যাণী হৈ যাব। হ’বতো লাগিব পিতাৰ সমান নহয় জানো। অহু!

সকলো দেশ বিদেশৰ সৰ্ব খাজনাৰে সম্পন্ন মাষ্টৰ সৰ্বশক্তিমান হৈ গৈ আছা নহয়! আহিব লাগে যেতিয়া যাবও লাগে। পিতাও আহে গতিকে যায়ে নহয় জানো। সন্তানসকলো আহে আৰু সম্পন্ন হৈ যায়। আনকো পিতাৰ সমান কৰি তুলিবলৈ যায়। নিজৰ ব্ৰাহ্মণ পৰিবাৰৰ বৃদ্ধি কৰিবৰ কাৰণে যায়। তৃষ্ণাতৃষ্ণ আত্মাসকলৰ তৃষ্ণা নিবাৰণ কৰিবৰ কাৰণে যায়, সেইকাৰণে গৈ আছা নহয় জানো! নিজৰ অন্তৰেৰে বা বন্ধনৰ বাবে যাবলৈ ওলোৱা নাই। কিন্তু পিতাৰ আদেশ অনুসৰি সেৱাৰ বাবে অলপ সময়ৰ বাবে গৈ আছা! এনেকৈ ভাবি গৈ আছা নহয় জানো? এনেকুৱা নহয় যে আমিহে হওঁৱেই আমেৰিকাৰ, অষ্ট্ৰেলিয়াৰ... নহয়। অলপ সময়ৰ কাৰণে বাপদাদাই সেৱাৰ নিমিত্ত কৰি পঠিয়াইছে। বাপদাদাই পঠিয়াই আছে, নিজৰ ইচ্ছামতে যাবলৈ ওলোৱা নাই। মোৰ ঘৰ, মোৰ দেশ। এনেকুৱা নহয়! পিতাই সেৱা স্থানলৈ পঠিয়াই আছে। সকলো সদায় অনাসক্ত আৰু পিতাৰ স্নেহী! কোনো বন্ধন নাই। সেৱাৰো বন্ধন নাই। পিতাই পঠিয়াইছে পিতাই জানে। নিমিত্ত হৈছা, যেতিয়ালৈকে অন্য স্থানত নিমিত্ত নকৰে তেতিয়ালৈকে নিমিত্ত হৈ গৈ আছা। এনেকুৱা ডবল লাইট হোৱা নহয়! পাওৱো অনাসক্ত আৰু স্নেহী হোৱা নহয়। বন্ধনযুক্ততো কোনো নহয়। অনাসক্ত হোৱা মানেই স্নেহী হোৱা। অহু-

সদায় সন্তুষ্টতাৰ আত্মিকতাত থাকোঁতা, প্ৰফুল্লিত হৈ থাকোঁতা সদায় প্ৰত্যেক সংকল্প, বাণী, কৰ্মৰ দ্বাৰা সকলোকে সন্তুষ্টতাৰ বল প্ৰদান কৰোঁতা, আন্তৰিক ভাবে দুখী আত্মাসকলক খাজনাৰে শক্তিশালী কৰি তোলোঁতা, সদায় বিশ্ব

কল্যাণকাৰী বেহদৰ নিচিন্ত বাদস্বাহসকলক বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু নমস্কাৰ।

অব্যক্ত বাপদাদাৰ লগত দাদী জী তথা দাদী জানকী জীৰ সাক্ষাৎ

পৱিত্ৰ হংসৰ ৰূপ-বসন্তৰ (যোগ-জ্ঞান) যোৰা ভাল হয়। এওঁ (জানকী দাদী) শান্তিৰে ৰূপ হৈ সেৱা কৰাটো বেছি পচন্দ কৰে আৰু এওঁতো (দাদী জীক) ক'বলগীয়া হয়েই। এওঁ যেতিয়াই বিচাৰে একান্তত গুচি যায়। এওঁৰ ৰূপৰ সেৱা পচন্দ হয়, এনেয়েতো অলৰাওণ্ড (সৰ্বতোমুখী) সকলোৱে হয় তথাপিও ৰূপ-বসন্তৰ যোৰা হয়। দুয়োটা সংস্কাৰৰে প্ৰয়োজন আছে – য'ত বাণীয়ে কাম নকৰে ৰূপে কাম কৰিব আৰু য'ত ৰূপে কাম কৰিব নোৱাৰে তাত বসন্তই কাম কৰিব। গতিকে যোৰা ভাল হয়। যিয়ে যুগল হয়, সেই সকলো ভাল। সেই যোৰাওভাল আছিল - এয়াও ভাল হয়। (দাদীৰ প্ৰতি) ড্ৰামাত তেওঁ গুপ্ত নদী হৈ গ'ল। তেওঁৰ প্ৰতি ডবল বিদেশীসকলৰো বিশেষ স্নেহ আছে। কোনো কথা নাই। দাদীৰ দ্বিতীয় ৰূপ দেখিলা। সকলোৱে দেখি কিমান আনন্দিত হয়। সকলো মহাৰথী লগত আছে। বৃজ ইন্দ্ৰা, নিৰ্মলশান্তা সকলো দূৰৈত থাকিও লগতে আছে! শক্তিসকলৰ ভাল সহযোগ আছে। সকলো ইজনে সিজনক আগত ৰখাৰ কাৰণে আগবাঢ়ি গৈ আছে। আৰু নিমিত্ত শক্তিসকলক আগত ৰখাৰ কাৰণে সকলো আগত আছে। সেৱা বৃদ্ধি হোৱাৰ কাৰণ এয়াই, ইজনে সিজনক আগবঢ়াই দিয়া। পৰস্পৰ স্নেহ আছে, একতা আছে। সদায় আনৰ বিশেষত্ব বৰ্ণনা কৰা মানেই সেৱাৰ বৃদ্ধি কৰা। এইটো বিধিৰে সদায় বৃদ্ধি হৈ আছে আৰু হৈ থাকিব। সদায় বিশেষত্বক চোৱা আৰু বিশেষত্ব চাবলৈ আনক শিকোৱা, এয়াই সংগঠন ৰূপী মালাৰ জৰি। মণিও সূতাতে গোঁঠে নহয় জানো। এয়াই সংগঠনৰ জৰি। বিশেষত্বৰ বাহিৰে আন একোৱে বৰ্ণনা কৰা নহয় কিয়নো মধুবন হৈছে মহান ভূমি। যিদৰে মহা ভাগ্যও আছে তেনেকৈ মহা পাপো আছে, মধুবনৰ পৰা গৈ যদি কোনোৱে ব্যৰ্থ কথা কয় তেন্তে তেওঁৰ বহুত পাপ হৈ যায় সেয়েহে সদায় যাতে বিশেষত্ব চোৱাৰ চচমা লগি থাকে। ব্যৰ্থ চাব নোৱাৰা। যিদৰে ৰঙা চচমাৰে ৰঙাৰ বাহিৰে আন কিবা দেখা নেকি! সদায় এয়ে চচমা যাতে পিন্ধি থাকা - বিশেষত্ব চোৱাৰ। কেতিয়াবা কোনো কথা দেখিলেও তাৰ বৰ্ণনা কেতিয়াও নকৰিবা। বৰ্ণনা কৰিলা, ভাগ্য হেৰুৱালা। কিবা যদি দুৰ্বলতা আদি আছে তেন্তে তাৰ দায়িত্ব হৈছে পিতাৰ, নিমিত্ত কোনে কৰিলে! পিতাই। গতিকে নিমিত্ত হোৱাজনৰ দুৰ্বলতা বৰ্ণনা কৰা মানে পিতাৰ দুৰ্বলতা বৰ্ণনা কৰা, সেয়েহে এওঁলোকৰ বাবে কেতিয়াও শুভ-ভাৱনাৰ বাহিৰে আন একোৱে বৰ্ণনা কৰিব নোৱাৰা।

বাপদাদাইতো তোমালোক ৰত্নসকলক নিজতকৈও শ্ৰেষ্ঠ দৃষ্টিৰে চায়। পিতাৰ শৃংগাৰ এয়াই নহয় জানো। গতিকে পিতাক শৃংগাৰিত কৰোঁতা সন্তানসকলতো শ্ৰেষ্ঠ হ'লেই। বাপদাদাইতো সন্তানসকলৰ মহিমা কৰি অনন্দিত হৈ থাকে। ৱাহ! মোৰ ৰত্নসকল। এয়াই মহিমা কৰি থাকে। পিতাই কেতিয়াও কাৰো দুৰ্বলতাৰ ফালে নাচায়। ইংগিত দিলেও সেয়া বিশেষত্ব পূৰ্বক সন্মান সহকাৰে ইংগিত দিয়ে। নহ'লেতো পিতাৰ অৰ্থ'ৰিটি (কৰ্তৃত্ব) আছে, কিন্তু সদায় সন্মান দি তাৰ পাচত ইংগিত দিয়ে। এইটো পিতাৰ বিশেষত্ব সদায় যেন সন্তানসকলৰ মাজতো উদয় হৈ থাকে। ফল' ফাদাৰ (পিতাক অনুসৰণ) কৰিব লাগে নহয় জানো।

বাপদাদাৰ সন্মুখত সকলো মুখ্য ভগ্নী সকল (দাদী সকল) বহি আছে :-

জীৱনমুক্ত জনক বুলি তোমালোকৰ গায়ন আছে নহয় জানো। জীৱনমুক্ত আৰু বিদেহী দুটা উপাধি আছে। (দাদীৰ প্ৰতি) এওঁতো হয়েই মণি। সন্তুষ্ট মণি, মন্তক মণি, সফলতাৰ মণি, কিমান মণি হয়। সকলো মণিয়েই মণি। মণিক যিমানেই লুকুৱাই নাৰাখা মণিৰ চিকমিকনি লুকাই নাথাকে। ধূলিতো চিকমিকাব, লাইটৰ কাম কৰিব, সেয়েহে নামো সেয়াই, কামো সেয়াই। এওঁৰো (দাদী জানকীৰ) গুণ সেয়াই, দেহ মুক্ত, জীৱন মুক্ত। সদায় জীৱনৰ আনন্দৰ অনুভৱৰ গভীৰতাত থাকে। ইয়াকে জীৱন মুক্ত বুলি কোৱা হয়। অচ্ছা।

অব্যক্ত মহাবাক্য - নম্ন হৈ বিশ্ব ন ৰ - নিৰ্মাণ কৰা

সেৱাত সহজে আৰু সদায় সফলতা প্ৰাপ্ত কৰাৰ মূল আধাৰ হ'ল - নম্ন স্বভাৱৰ হোৱা। নম্ন হোৱাটোৱেই হৈছে স্বমান আৰু সকলোৰে পৰা মান প্ৰাপ্ত কৰাৰ সহজ সাধন। নম্ন হোৱা মানে নতশিৰ হোৱা নহয় কিন্তু সকলোকে নিজৰ বিশেষত্ব আৰু স্নেহেৰে নতশিৰ কৰোৱা। মহানতাৰ চিন হৈছে নম্নতা। যিমান নম্ন সিমানে সকলোৰে অন্তৰত মহান স্বতঃ হৈ যাব। নম্নতাই সহজে নিৰহংকাৰী কৰি তোলে। নম্নতাৰ বীজে মহানতাৰ ফল স্বতঃ প্ৰাপ্ত কৰায়। নম্নতা হৈছে সকলোৰে অন্তৰৰ আশীৰ্বাদ প্ৰাপ্ত কৰাৰ সহজ সাধন। নিৰহংকাৰী হোৱাৰ বিশেষ লক্ষণ হ'ল - নম্নতা। বৃত্তি, দৃষ্টি, বাণী, সম্বন্ধ-সম্পৰ্ক সকলোতে

নম্রতাৰ গুণ ধাৰণ কৰা তেতিয়া মহান হৈ যাব। যিদৰে বৃক্ষই হালি সেৱা কৰে, সেইদৰে নম্র হোৱা অৰ্থাৎ নতশিৰ হোৱা মানেই সেৱাধাৰী হোৱা, গতিকে এফালে মহানতা আনফালে নম্রতা হওক। যি নম্র হৈ থাকে তেওঁ সকলোৰে পৰা মান প্ৰাপ্ত কৰে। স্বয়ং নম্র হ'লে আনে মান দিব। যি অভিমানত থাকে তেওঁক কোনেও মান নিদিয়ে, তেওঁৰ পৰা আতৰি যাব। যি নম্র হয় তেওঁ সকলোকে সুখ দিয়ে। য'লৈকে যাব, যিয়েই কৰিব সেয়া সুখদায়ী হ'ব। তেওঁৰ সম্বন্ধ-সম্পৰ্কত যিয়েই আহিব তেওঁলোকে সুখৰ অনুভূতি কৰিব।

সেৱাধাৰীৰ বিশেষত্ব হ'ল - এফালে অতি নম্র, বিশ্ব সেৱক; আনফালে জ্ঞানৰ অৰ্থ'ৰিটী। যি মানেই নম্র সি মানেই নিচিন্ত বাদশ্বাহ। নম্রতা আৰু অৰ্থ'ৰিটি দুয়োটাৰে সন্তুলন। নম্র-ভাৱ, নিমিত্ত-ভাৱ, বেহদৰ ভাৱ-এয়াই সেৱাৰ সফলতাৰ বিশেষ আধাৰ হয়। যি মানেই স্বমান সি মানেই আকৌ নম্রতা। স্বমানৰ অভিমান নাই। এনেকুৱা নহয় - আমি তো উচ্চ হৈ গ'লো, অন্যসকল সৰু হয় বা তেওঁলোকৰ প্ৰতি ঘৃণাৰ ভাৱ থাকিব, এনেকুৱা হোৱা অনুচিত। যেনেকুৱাই আত্মাই নহওক, দয়াৰ দৃষ্টিৰে চোৱা, অভিমানৰ দৃষ্টিৰে নহয়। অভিমান নাথাকিলে অপমানৰো বোধ নহয়। এতিয়া ব্ৰাহ্মণ জীৱনৰ এইটো আচৰণ নাই। যদি অভিমান নাথাকে, তেন্তে অপমান অপমান যেন নালাগিব। তেওঁ সদায় নম্র হৈ আৰু নিৰ্মাণৰ কাৰ্যত ব্যস্ত থাকিব। যি নম্র হয় তেৱেঁ নৱ-নিৰ্মাণ কৰিব পাৰে। শুভ-ভাৱনা বা শুভ-কামনাৰ বীজেই হ'ল নিমিত্ত-ভাৱ আৰু নম্র-ভাৱ। হদৰ মান নহয়, কিন্তু নম্র। অসভ্যতাৰ চিন হ'ল জেদ আৰু সভ্যতাৰ চিন হ'ল নম্রতা। নম্র হৈ সভ্যতাপূৰ্বক ব্যৱহাৰ কৰাটোৱেই হ'ল সভ্যতা বা সত্যতা। সফলতাৰ তৰা তেতিয়া হ'ব যেতিয়া নিজৰ সফলতাৰ অভিমান নাথাকিব, বৰ্ণনাও নকৰিব। নিজৰ গীত নাগাব, কিন্তু যি মানে সফলতা সি মানে নম্রতা, নিৰ্মাণ আৰু নিৰ্মল স্বভাৱ। আনে তেওঁৰ গীত গাব কিন্তু তেওঁ নিজে সদায় পিতাৰ গুণ গাব। এনেকুৱা নম্রতাই নিৰ্মাণৰ কাৰ্য সহজে কৰি তোলে। যেতিয়ালৈকে নম্র নহয় তেতিয়ালৈকে নিৰ্মাণ কৰিব নোৱাৰে। নম্র স্বভাৱৰ বা “হা জী” (হয় হজুৰ)ৰ পাঠ পঢ়া আত্মাৰ প্ৰতি কেতিয়াবা ভুল বুজা বাবে আনে পৰাজয়ৰ ৰূপ দেখা পায় কিন্তু প্ৰকৃততে সেয়া তেওঁৰ বিজয়। কেৱল সেই সময়ত যাতে আনে কোৱাৰ বাবে বা বায়ুমণ্ডলত নিজে নিশ্চয় বুদ্ধিৰ পৰা সলনি হৈ সংশয় বুদ্ধিৰ হৈ নোযোৱা। ক'ব নোৱাৰো এয়া পৰাজয় নে জয়। এইটো সংশয় নাৰাখি নিজৰ নিশ্চয়ত দৃঢ় হৈ থাকা। যাক আজি আনে পৰাজয় বুলি কয়, কালিলৈ “বাহ-বাহ”ৰ ফুল আগবঢ়াব। সংস্কাৰত নম্রতা আৰু নিৰ্মাণ দুয়োটা বিশেষত্ব থাকিলে সেয়া মালিকৰ লক্ষণ। লগতে সকলো আত্মাৰ সম্পৰ্কত অহা, স্নেহী হোৱা, অন্তৰৰ স্নেহৰ আশীৰ্বাদ অৰ্থাৎ শুভ ভাৱনা সকলোৰে অন্তৰৰ পৰা সেই আত্মাৰ প্ৰতি উদয় হওক। পৰিচিত বা অপৰিচিত, দূৰৈৰ সম্বন্ধ বা সম্পৰ্কৰ হওক কিন্তু যিয়ে চায় তেওঁ স্নেহৰ কাৰণে এনেকুৱাই অনুভৱ কৰক যে এওঁ আমাৰ হয়। যি মানেই গুণৰ ধাৰণাৰে সম্পন্ন, গুণ ৰূপী ফল স্বৰূপ হ'ব সি মানে নম্র হোৱা। নম্রতাৰ স্থিতিৰ দ্বাৰা প্ৰত্যেক গুণক প্ৰত্যক্ষ কৰা তেতিয়া ধৰ্ম সত্তাধাৰী মহান আত্মা বুলি কোৱা হ'ব। সেৱাধাৰী অৰ্থাৎ নিৰ্মাণ কৰোঁতা আৰু নম্র হৈ থাকোঁতা। নম্রতাই সেৱাৰ সফলতাৰ সাধন। নম্র হ'লে সদায় সেৱাত পাতল হৈ থাকিব। নম্র নহ'লে, মানৰ ইচ্ছা থাকিলে তেতিয়া বোজা হৈ যাব। বোজাধাৰী সদায় থমকি ৰৱ। তীব্ৰ বেগেৰে যাব নোৱাৰিব, সেয়েহে যদি কোনো বোজা অনুভৱ হয় তেন্তে বুজিব নম্র নোহোৱা। য'ত নম্রতা আছে তাত মইবৰ ভাৱ নাথাকিব, আত্মিকতা থাকিব। যিদৰে পিতাই কিমান নম্রতাৰে আহে, এইদৰে পিতাক অনুসৰণ কৰা। যদি অলপো সেৱাত মইবৰ ভাৱ আহে তেন্তে সেই সেৱা সমাপ্ত হৈ যায়। ব্ৰহ্মা পিতাই নিজকে কিমান সৰু কৰিলে - ইমান নম্র হৈ সেৱাধাৰী হ'ল যে সন্তানসকলৰ ভৰি পিটিকি দিবলৈও সাজু। সন্তানসকল মোতকৈ আগত, সন্তানসকলে মোতকৈও ভাল ভাষণ কৰিব পাৰে। “প্ৰথমে মই” বুলি কেতিয়াও নক'লে। আগত সন্তানসকল, প্ৰথমতে সন্তানসকল, সন্তানসকল ডাঙৰ - এনেকৈ ক'লে কিন্তু নিজক তললৈ নমোৱা সেয়া তললৈ যোৱা নহয়, ওপৰলৈ যোৱাহে হয়। আনক মান দি স্বয়ং নম্র হৈ যোৱা এয়াই পৰোপকাৰ। এই দিয়া মানেই সদাকালৰ বাবে লোৱা। অল্পকালৰ বিনাশী মান ত্যাগ কৰি স্বমানত স্থিত হোৱা, নম্র হৈ, সন্মান দি যোৱা। এই দিয়াই লোৱা হৈ যায়। সন্মান দিয়া অৰ্থাৎ সেই আত্মাক উৎসাহ-উদ্দীপনা যোগাই আগবঢ়াই দিয়া। এই সদাকালৰ উৎসাহ-উদ্দীপনা অৰ্থাৎ আনন্দৰ বা নিজৰ সহযোগৰ খাজনাই, আত্মাক সদাকালৰ বাবে পূণ্যাত্মা কৰি তোলে।

বৰদান:

ব্যৰ্থ সংকল্পক সমৰ্থলৈ পৰি ৰ'ওঁতন কৰি সহ জ যোগী হওতা সমৰ্থ আত্মা হোৱা

কোনো সন্তানে ভাৱে যে মোৰ ভূমিকাতো (পাৰ্ট) ইমান দেখা নাযায়, যোগতো নালাগে, অশৰীৰী হ'ব নোৱাৰো - এয়া হৈছে ব্যৰ্থ সংকল্প। এই সংকল্পবোৰ পৰিৱৰ্তন কৰি সমৰ্থ সংকল্প কৰা যে স্মৃতিত থকাটো মোৰ স্বধৰ্ম হয়। ময়েই কল্প-কল্পৰ সহজযোগী হওঁ। মই যোগী নহওঁ যদি কোন হ'ব। কেতিয়াও এনেকৈ নাভাবিবা যে কি কৰো মোৰ শৰীৰতো নচলে, এই পুৰণা শৰীৰতো কোনো কামৰ নহয়। এনেকুৱা নহয়। ৰাহ-ৰাহৰ সংকল্প কৰা, এই অন্তিম শৰীৰৰ মহিমা গোৱা, তেতিয়া সামৰ্থ্য আহি যাব।

স্লোগান:

শুভ ভাৱনাৰ শক্তিয়ে আনৰ ব্যৰ্থ ভাৱনাকো পৰি ৰ'ওঁতন কৰি দি ব পাৰে।

!! ཨྲྀྣ ཤྲྀྣ !!

ཨྲྀྣ ཤྲྀྣ!!